

3. STEM IS FEM розпочав відбірковий конкурс на участь у модулі «Машинобудування». *STEM IS FEM* : веб-сайт. URL: <https://cutt.ly/xffW47K> (дата звернення: 14.06.2020).
4. ТОП 20 надихаючих жінок у STEM 2016–2017. #Дівчата STEM: веб-сайт. URL: <https://cutt.ly/XffW50C> (дата звернення: 15.06.2020).

СУЧАСНІ ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ В ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ УКРАЇНИ

Петро ТАРАНОВСЬКИЙ

ДУ «Криворізька академія патрульної поліції»,
pit-t83@ukr.net

Термін «гендер» (англ. gender – «стать», від лат. genus – «рід») виник у Великій Британії. Спочатку це слово використовувалось для позначення граматичного роду (чоловічого, жіночого, середнього). У сучасному розумінні поняття «гендер» застосував американський психолог Р. Столер у 1968 р., з метою розрізнення «маскулінності» і «фемінності» як соціокультурних характеристик «чоловічого» і «жіночого». Проте існує думка, що термін «гендер» запозичив з граматики та вперше ввів у науковий обіг видатний сексопатолог Дж. Мані, якому під час вивчення гермафродитизму і транссексуалізму необхідно було розрізнити загальностатеві властивості.

Взагалі, гендер здебільшого розуміється як соціальна надбудова над біологічною статтю або як соціальна стать, «гендер – це «культурна маска» статі, що визначається нашими соціокультурними уявленнями, тобто гендер позначає рольові соціальні очікування представників жіночої і чоловічої статі.

Сьогодні спостерігаємо активне впровадження гендерного підходу в усі сфери суспільного життя. Осторонь не залишилась і сфера правоохоронної діяльності. Проаналізуємо становище жінок у цій сфері.

Необхідно відмітити, що на сьогодні немає жодної сфери в органах внутрішніх справ, де не працювали б жінки: це розшук, слідство, патрульна поліція тощо.

Під час минулорічної конференції, присвяченій жінкам-правоохоронницям, міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков доповів, що в системі Міністерства внутрішніх справ України працює 39,0 % жінок, кожна п'ята – обіймає керівну посаду. Крім того, в Україні діє Асоціація представниць правоохоронних органів, що є унікальним об'єднанням для Східної Європи, оскільки сприяє впровадженню гендерночутливих політик і практик у правоохоронні структури.

Взагалі, самореалізація жінок в органах внутрішніх справ набуває все більшої актуальності з кожним роком. Варто зазначити, що офіційні згадки про роботу українських жінок в правоохоронних органах відомі ще з 20-х рр. ХХ століття: наказ Робітничо-Селянської Міліції УССР № 14 від 01 лютого 1928 р., в якому наголошується, що слуба жінок в міліції можлива лише на такій посаді, що не вимагає фізичної сили та міцного здоров'я, а саме: в *надвірній міліції* – для роботи щодо вручення повісток, проведення стягнень, розноски пакетів, вартування на

зібраннях, з'їздах та при камерах для затриманих, при особистих обшуках затриманих жінок та помічниками варткових в Управлінні міліції; в *розшуковій роботі* – агентами розшуку та для переведення агентурної роботи, особливо щодо виявлення притонів, «малін», виявлення зводників, зводниць тощо. Чинне законодавство України на сьогодні юридично гарантує жінкам рівні з чоловіками права та свободи, що відповідає міжнародним нормативно-правовим актам, а саме Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (1979 р.), яку ратифіковано в Україні.

Отже, гендерна політика у системі правоохоронних органів – це комплекс дій уповноважених органів щодо забезпечення відповідного соціального статусу, який відповідає освіті працівника, його особистим і професійним якостям та культурно-інтелектуальному потенціалу; це політика, яка здійснюється на основі інституційного гарантування рівних прав і можливостей для жінок і чоловіків у світлі гендерної демократії.

Література

1. Воронько Л. О. Гендерна політика в системі державної служби: поняття і сутність. *Державне управління: теорія та практика*. 2012. № 2. URL: <https://cutt.ly/qffEtcZ> (дата зверення: 27.07.2020).
2. Ісакова Н. Б. Гендерний паритет у науці: тенденції в світі та в Україні. *Наука та наукознавство*. 2018. № 2 (100). С. 68–90.
3. Мультимедійна платформа іномовлення України. *Укрінформ*: веб-сайт. URL: <https://cutt.ly/cd7xfwB> (дата звернення: 26.07.2020).

КОРЕКЦІЙНА РОБОТА З НАСИЛЬНИКАМИ В СІМ'Ї ЯК НАПРЯМ РЕАЛІЗАЦІЇ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ ЧЕРЕЗ НЕФОРМАЛЬНУ ОСВІТУ ДОРΟΣЛИХ

Ірина ТРУБАВІНА

**Національна Академія Національної гвардії України,
trubavina@gmail.com**

Корекційна робота традиційно розглядалась як основна категорія тільки корекційної педагогіки, яка досліджує особливості формування особистості дітей і дорослих з порушеннями психофізичного розвитку, компенсацію того, що не може природно існувати у людини внаслідок різних причин (розвиток слуху у незрячих, тактильні відчуття у осіб з порушеннями мовлення тощо). Але насильство не було предметом корекційної педагогіки як виховної функції покарання. Гендерна ж рівність передбачає зміну моделі поведінки на позитивну, що є сферою соціально-педагогічної роботи. Правовими основами корекційної роботи з насильниками є Закони України «Про попередження насильства в сім'ї», «Про соціальну роботу з дітьми та молоддю», «Про освіту», «Про загальну середню освіту», «Про міліцію», «Про соціальні послуги».

Соціально-педагогічні послуги у системі соціальної роботи Центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді (ЦСССДМ) створюють соціальні умови